

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Mák

Bizonyos utcák, városrészek.
 Egész települések, tájegységek.
 Mint fogak közt ragadt mákszem,
 rossz helyen hagyott, használt fehérenemű,
 hívogatón feszülő ruhán nyirkos folt,
 elől felejtett doboz széntabletta.
 Tapintattal tekintene el mindezek
 észrevételétől a részvét. Is.
 Emlékezni csak a szépre, figyelni
 csak a jóra, akár koldusokat
 retusálni városképről, fagycsípte
 tagjaikat fűrészszel korrigálni.

E kicsinyességen felülemelkedni talán
 egy munkaidején túl bekapcsolva maradt
 úrszonda bámész géptekintete szükségeltetne,
 melyben ez volna a Föld, merenghetne,
 vonatkoztatások önkényes viszonyítópontja,
 és ha mégsem az, ocsúdik fel, tükröződik
 a döbbenet, míg adattá fagy távolodtában
 a hozzákeveredő hangfoszlány, csak zavar
 marad a rendszernek hitt véletlenekből,
 hebegés és el-elcsukló, járulékos zaj,
 melyből szinte kivehetetlen már, hogy
innenről nem tudom, ki vagyok, s ki vagy.

Ami földereng, csak parányi univerzuma
 a folyvást pontatlanul ketyegő, mindig és
 sosem fogyva hamisított időnek, ahol
 öröknek szánt, elhullajtott pillanatképeket
 kerülgetnek udvariatlan, kapkodó cipőtalpak
 kínos etikettel.

Van valahol egy égitest,
 reláció függvénye, hogy
 mennyire egymagában áll,
 folyó és száradt részek
 lötyögnek rajta,
 s bizonyos utcák, városrészek.
 Egész települések, tájegységek,
 mint fogak között
 az átmenetileg kiszabadult,

pörögve zötykölődő pályára állt
mákszem egy kegyesnek szánt,
nagyvonalú hazugság önkényes,
sosem volt koordináta-rendszerében.

Próbaképp

Energiájukat veszített,
nyugvópontjukat meglelt,
tehát: tökéletes dolgokat
bököd az elnyűhetetlen,
ragadós-nyirkos biológia.

Hihető ez az újrakezdés
szépségének, de a szükség
józanító órájának is, holott
valójában csak a folytonosság
kiábrándító realitása.

Mégis dereng valami, úgy
tűnhet, olvadásnak indult,
meztelen bizalmatlanságok
kiszolgáltatott tapintatában.

A napsütés szórványos
fel-feltűnése, zavarba ejtően
negédes, vékonyka madárdal
utat törése a zárt ablakokon
van olyan rémisztő, akár egy
szokatlanul kedves gesztus.

A bizalom téglával betört ablak.
Zörgeti a szél a ráragasztott,
színtelen nejlont, mintha zöldes-
folyós reményt pottyantanának
rá a magasból hetykén alászaró,
kaján madarak.

De némi jóhiszeműséggel
elképzeltető az is, hogy
talán csak próbaképp.